

ПРИКАЗКА ЗА ТЕБЕ.

(Продължение).

2. На полето.

Това ми разказа една надвечеръ малката полска панна, когато азъ си почивахъ край синура на пожълтелите нивя.

Знаешъ ли ти, коя е полската панна? .. — Тя е малката царица на полята, която Богъ е пратилъ да бди надъ цвѣтия, и да имъ бжде земна майка. Тя е малка, нѣжна дѣвойка, съ очи като кадийави теменуги, — коситъ й сж като зрѣлитъ класове, — а дрехитъ отъ тънка сребърна тъканъ.

До една шубръка въ полето бѣха поникнали нѣколко цвѣтя: скромна лай-кучка, — подалечъ присмѣхулно жълтурче, — а по-насамъ единъ едъръ аленъ макъ. Той бѣше глупавъ и зълъ, и много се гордѣеше съ своя яркъ цвѣтъ, и зарадъ туй дигаше високо главата си и искаше на всички да заповѣдва. И толкова зълъ бѣше той, че дори изпускаше отрова, и когато нѣкоя дребна мушица, помамена отъ червения му цвѣтъ, влизаше въ чашката му, тя излизаше отъ тамъ съ клатушкане, като пияна, и послѣ дълго се търкаляше по околната трѣва. Живѣха си тѣй всѣки день цвѣтия, — но ето че на макътъ му дотегна, и той поиска да се сприятели съ лай-кучката. Но тя съвсѣмъ не обръщаше внимание на него, и не го обичаше за гордостта и злобата му. А макътъ все постоянно стъпваше. Веднажъ даже той се наклони много близко до нея, пришѣпна й нѣщо, вѣроятно много глупаво и срамно, — че тя дълго държа главичката си обърната, съ свити бѣли листчета, и вече съвсѣмъ не го поглеждаше.

Но ето че единъ день, незабѣлѣзванъ до тогава, цѣфна смирено до лай-кучката синчецъ. И тѣй плахъ и скромнъ бѣше той, и тѣй хубаво поглеждаше, че лай-кучката изведнажъ го обикна, сприятели се, и тѣ често си шѣпнѣха нѣщо тихо, ласкаво и приятно.

Макътъ всичко виждаше, и горѣше отъ ядъ. Най-послѣ, единъ день, като почервенѣ повече отъ обикновено, той се обърна къмъ синчеца, и му викна:

— Пъкъ ти какво току се тикашъ? Не виждашъ ли че тукъ нѣма мѣсто за тебе? ..

Нищо не му отговори уплашения синчецъ, а само още повече се наведе къмъ земята. Но вмѣсто него, обади се лай-кучката:

— Та той е далечъ, и не ти прѣчи. Азъ съмъ помежду ви.

Но макътъ не поиска съвсѣмъ да се скарва съ нея, — и млъкна. Жълтурчето отъ страни всичко слушаше и насмѣшливо поклати глава. И всѣка нощъ малката панна се разхождаше печална изъ полето, огорчена отъ тѣхнитъ караници, защото Богъ искаше всички цвѣтя да се обичатъ, и да живѣятъ като родни братя и сестри.

Макътъ постоянно задѣваше синчеца: ту се извие тѣй, че да му закрие слънцето, — ту ще му се похвали съ юначество, и ще му се надсмѣе на ниския ръстъ.

Но една надвечеръ, небето бързо потъмнѣ, а въ близкото блато жабитъ усилено закрѣкаха: „Бурр-ря и-де, бурр-ря и-де — дъждъ ще се лѣе, дъждъ ще се лѣе . . .“ Свѣткавици блѣснаха, и мълния затрещѣ. Завилнѣ буря, и всички цвѣтя изтрѣпнаха, и се свиха. Само гордиятъ макъ стърчеше съ вирната глава, подъ дъжда и мълнията; — но когато бурята прѣмина, по мократа трѣва бѣха прѣснати маковитъ листа, като едри кървави капки, а нагорѣ стърчеше само оголения плодникъ.

Тихичко запѣваха щурчетата въ вечерното поле. Лай-кучката издигна бѣлата си главичка, тжжно я поклати, и се наведе да прошѣпне нѣщо на синчеца. А злото жълтурче присмѣхулно смигна нѣкому, и се закикоти.